

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Decretum. XXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

corum Rectoribus administratoribusve edicimus, vt quindecim dierum spatio post facti legati notitiam, id legatum nobis denuncient; vt quod testamento ipse testator fieri voluit, id nos pro nostra pastoralis muneric cura, piè vt decet, praestari curemus.

Decretum. XXXVIII.

De locatio-
nib. p̄dicio-
rum eccl̄ie
fīcorum, cū
pertum est, quantum Ecclesijs detrimē-
ti damniq̄ sēp̄ importet illa p̄dicio
paſto, vt illa rum ecclesiasticorum locatio, quæ ad
meliora red certum tempus pactionibus ijs iniri so-
di liceat.
let, vt sarta tecta que ea fieri, meliora q̄;
reddi liceat; ac interdum ea conditione,
vt qui sumptus facti sunt, ne possint nisi
in ipso extremo locationis tempore re-
cuperari; & qui item conduixerint, ejici
amouerive à possessione ne possint, nisi
quidquid in illis melioribus reddendis
pecunia erogarint, quidquidve sum-
ptus fecerint, id omne receperint.
Cum autem qui locarint, ad eos potissi-
mum spectet, pro fructuum & emolumē-
torum quæ inde percipiuntur ratione,
sarta illa tecta q̄; facere, ac meliora red-
dere; ipsi tamen collusione & simulatio-
ne quadam vili etiam pretio locantes,
ipsum locationis tempus sensim aliquan-
do tamdiu protrahunt, quoad viuunt; tā
ut ne quidquid impensarum huius rei
causa factum est, ipsi foluant, sed ei qui
in eius locum succedet, id oneris relin-
quant; tum etiam vt cum is qui condu-
xerit, multam eo nomine influmperit,
non facile possit is qui illius Ecclesiæ re-
ctor succedet, ea ipsa p̄dicia recuperare;
sed nē Ecclesiæ ijs p̄dijis careat (q̄
mortui rectoris culpa pretio etiam sane
vili locata sunt) eam cogatur inire ra-
tionem, vt illius Ecclesiæ p̄diorum
magnam partem alienet: idcirco nos,
qui pro nōlro pastorali munere Eccle-
siarum utilitati cōsulere debemus, huic
rei vnde tantum detrimentum tantumq; in
incommodo ipsis Ecclesiis accidere so-
let, ita occurrendum censuimus.

Quocunque ecclesiasticorum p̄dicio-
rum locationes in posterum eo pacto
fiant, vt illa meliora reddi liceat, &
quidquid in illis farciendis restituens
dilece erogatum sit, id ei q̄ si conduxit,

soli oporteat; hæc inita locationum p̄a-
ctio (nisi quæ emphyteosis nomine con-
trahitur) ne ius tribuat faciendi impen-
fas, quæ in quois ædificij genere, et si
viles, non tamen necessaria sunt.

Quod si, qui conduxerit, impensas non
necessarias in illis vel faciendis vel me-
lioribus reddendis erogarit; nulla sibi
neque actio neque exceptio sit, neque
item vlo retinendi iure vti possit; sed
locatione confecta, quæ p̄dicia condu-
xit, libere eccl̄ie restituat redditus.

Quod si in locatione nominatim pactio
facta sit, vt in ædificijs etiam vtiles im-
pensas conductori facere liceat; hæc loca-
tions conuentio conductori nullum
ius tribuat recuperandi redimēdive ab
Eccl̄ie, vel ab eo qui in Eccl̄ie cura-
tionem locatori succedet, quod ipse eo
nomine erogarit.

Si verò vel ex ea ipsa vniuersali conuen-
tione, vt p̄dicia scilicet quæ locationi
data sunt, meliora reddi liceat; vel ex fa-
cultate qua id nominatim cōcessum sit,
vt aedes farciri aut restitui liceat, resti-
tutiones ædificationesve eiusmodi quæ
ad vsum necessarium pertineant, factæ
sint: tum ob impensas eo nomine factas,
conductori liceat, eius rei quam locatio-
nis nomine quotānis soluere debet, par-
tem tertiam sibi in singulos annos reti-
nere, quoad quidquid necessariò eroga-
rit, ipse recuperauerit.

Sin autem ad sumptus qui necessariò fa-
cti sunt, recuperandos, nō satis est ea ter-
tia pars; tunc completa etiam locationis
die, nē à p̄diorum possessione is qui
conduxit, amoueat; sed Eccl̄ie recto-
ri liberum sit atque integrum, aut com-
parata aliunde pecunia ea ipsa p̄dicia
de conductori redimere; aut eadem illi
ipsi conductori iterum locare, idque tot
annis saltem, vt tertiam partem ad mi-
nimū in singulos annos eius rei retinē-
do quam locationis nomine soluit, id
omne firma adhuc locatione recuperet,
quod ipse erogarit; aut eadem p̄dicia
alteri locare, à quo locationis etiam no-
mine tantum pecunia accipere possit,
quantum ei debetur qui ante conduxe-
rit; vt hac pecunia summa priori con-
ductoristi statim attributa, is liberam &
vacuam ipsorum p̄diorum possessio-
nem

dem Ecclesiæ relinquit. is autem qui ita conduxit, quotannis saltem tertiam partem eius rei, quam locationis nomine debet, retineat, quoad sibi de pecunia suatu data satisfactum sit.

Si vero qui his conditionibus conduxit, tertiam partem in singulos annos non retinuerint, ne ius sit eis ab Ecclesia, nec a rectori qui succedit, repetendis; sed eorum culpe adscribatur.

Quod si rector partem eam accepta ferre recusari, quam sibi conductor eo impensarum nomine retinuerit; hic qui coduxit, reliquam eius rei partem, quam locationis causa debet, soluere ne cogatur, quoad ille se accedisse legitima proportione fateatur.

Sin autem ex actione locationis conductori licuerit alias prædiorum partes quam edificia meliores reddere; eidem ius sit, quidquid in illis melioribus redendis quotannis insumpserit, id certis illis singulis solutionis diebus proxime sequentibus, in singulos annos, quibus locatione firma est, pro rata sibi retinere.

Quod nisi fecerit, Ecclesia, sive qui illius curationi postea præficietur, illos sumptus conductori restituere nullo iure debeat.

Quibus actionibus longius quam supra præscriptum est, tempus conductori tribuitur, in recuperandis sumptibus quos ipse fecit; ex ijs nullum eidem ius recuperationis competit contra Ecclesiam, eumve qui locatori in eiusdem Ecclesiæ curationem successerit.

Quæ autem locationes ab aliquo Canonorum Collegio de prædijs ijs fiēt, quæ non ad singulorum præbendas, sed ad vniuersum ipsum Collegium pertinent; eaque ita fient, ut prædia meliora conductori facere liceat; ijs locationibus ita initis, si pecunia certa pacta sit in illis melioribus reddendis, quidquid sumptus eo nomine faciendum erit, primo ipso locationis anno, & reliquis singulis sequentibus annis conductor ita pro rata retineat, ut confecto ipso locationis tempore, demum sibi omnino satisfactum sit de sumptibus quos ea causa fecerit.

Sin autem nulla certæ pecunia pactio inita sit, non ab ipso primo locationis

anno, sed ab eo anno postquam sumptus eo nomine facti sunt, initium faciendo, impensis, habita temporis ratione quæ permanebit locatio, pro rata in singulos sequentes annos sibi retineat.

At verò quæ locationes a rectoribus iam ad breue tempus ita inita contrahæ sunt, ut prædia meliora fiant, huiusq; pactionis vi atque ratione, & ædificia farta testaq; sunt, & prædia item meliora redditæ in his locationibus ita contratis duo tressæ viri vsu periti a Vicario nostro generali deligantur, quorū iudicio ad sex menses conitet, quæ res in prædijs Ecclesiæ locatis meliores redditæ, quæve restituta sint, & quantum pecunie in ijs erogatum sit, quibus rebus melioribus cognitis ac perspectis, tum Vicarius statuat, quo temporis spatio firma adhuc locatione, is qui sumptus fecerit, eos recuperare possit.

Si vero qui iam conduxit, in hisce prædijs aliquid melius in posterum reddiderit sumptibus suis; hos sumptus quo fecerit, ex ratione recuperet, quæ a nobis hoc decreto præscribitur; nisi id convenientum sit, ut breuiori tempore solvatur, quam a nobis statutum est.

Id autem quod facilius præstetur, ipsis beneficiorum ecclesiasticorum rectoribus edicimus, ut quæ locationum pactiones de prædijs ecclesiasticis ita contrahæ sunt, ut ea meliora reddiri quauis ratione licet; duobus post huius decreti promulgationem mensibus earum exemplum nobis planè exhibeat; si modò sumptus eo nomine facti recuperati nō sint; vel illarum pactionum iure est adhuc conductori permissa facultas illa ipsa meliora reddendi.

Ut vero hoc nostrum decretum omnibus notum sit, ac planè perspectum; illud iussu nostro vulgariter redditum, ab omnibus & singulis nostræ vrbis & diecesis parochis, festo primo die postquam acceperint, publicè in Ecclesia legi, ac populo frequenti recitari volumus & iubemus.

Decretum. XXXIX.

Q V O N I A M in nostra & vrbe & Fructu ecclesiæ diæcesi est quidam canonu rationi alieni possit

B nra